

II

(Ikke-lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

KOMMISSIONENS DELEGEREDE FORORDNING (EU) Nr. 1187/2014

af 2. oktober 2014

om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til at fastslå den samlede eksponering mod en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder i forbindelse med transaktioner med underliggende aktiver

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 ⁽¹⁾, særlig artikel 390, stk. 8, tredje afsnit, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) For at identificere den samlede eksponering mod en bestemt låntager, som hidrører fra instituttets eksponeringer mod en transaktion med underliggende aktiver, bør størrelsen af hver af disse eksponeringer først identificeres særskilt. Eksponeringens samlede størrelse bør derefter fastslås ved hjælp af summen af disse eksponeringer, men bør ikke udgøre mere end størrelsen af den eksponering, som hidrører fra det underliggende aktiv i sig selv.
- (2) Når andre investorers eksponeringer er sidestillede med instituttets eksponering, bør størrelsen af instituttets eksponering mod et underliggende aktiv afspejle den forholdsmæssige fordeling af tab på de eksponeringer, der er sidestillede. Det skyldes, at tab i tilfælde af misligholdelse i forbindelse med et underliggende aktiv altid fordeles på de eksponeringer, der er sidestillede, i overensstemmelse med hver af disse eksponeringers forholdsmæssige andel, og maksimumstabet for et institut i tilfælde af et totaltab på et underliggende aktiv er begrænset til andelen i overensstemmelse med instituttets eksponerings andel af summen af alle de sidestillede eksponeringer.
- (3) Der bør skelnes mellem transaktioner, hvor alle investorer er sidestillede, f.eks. institutter for kollektiv investering, og andre transaktioner, f.eks. securitiseringer, som kan omfatte opdeling i trancher, hvor eksponeringerne kan have forskellig rang. I førstnævnte tilfælde afhænger eksponeringen mod et underliggende aktiv udelukkende af investorens eksponerings forholdsmæssige andel af alle investorernes eksponeringer. I sidstnævnte tilfælde fordeles tab først på bestemte trancher afhængigt af deres rang og derefter, hvis der er mere end enkelt investor i samme tranche, forholdsmæssigt på investorerne. Alle trancher i en securitisering bør behandles på samme måde, idet efterstillede trancher i det værste tænkelige tilfælde meget hurtigt kan forsvinde. Navnlig bør maksimumstabet for alle investorer i en bestemt tranche i tilfælde af et totaltab på et underliggende aktiv anerkendes, idet reduktion fra efterstillede trancher ikke bør anerkendes. Instituttets eksponering mod en transaktions underliggende aktiv bør ikke overstige den samlede størrelse af denne tranche (idet en investors tab i en given tranche som følge af et underliggende aktivs misligholdelse aldrig kan være større end den samlede størrelse af tranchen) og størrelsen af den eksponering, som hidrører fra det underliggende aktiv (idet instituttet aldrig kan tabe mere end størrelsen af

⁽¹⁾ EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1.

det underliggende aktiv). Denne begrænsning af maksimumstabet bør afspejles ved at bruge den mindste af de to eksponeringsstørrelser og derefter, hvis der findes mere end en enkelt investor i denne tranche, at anvende proceduren til anerkendelse af forholdsmæssig fordeling af tab på alle eksponeringer, som er sidestillede i denne tranche.

- (4) Selv om institutter forventes at identificere alle låntagere i forbindelse med aktiver, som er underliggende i forhold til de transaktioner, som de investerer i, kan dette i nogle tilfælde påføre institutterne uberettigede omkostninger, eller omstændigheder kan forhindre institutterne i at identificere bestemte låntagere. Hvis en eksponering mod et underliggende aktiv er så begrænset, at den kun i ikkevæsentlig grad bidrager til den samlede eksponering mod en bestemt kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder, bør det derfor være tilstrækkeligt at henføre denne eksponering mod transaktionen som en særskilt kunde. Summen af sådanne eksponeringer mod de underliggende aktiver i forbindelse med den samme transaktion bør således fortsat være begrænset af grænsen for store eksponeringer for denne transaktion. Et underliggende aktivs bidrag til den samlede eksponering bør antages at være ikkevæsentligt, hvis der som minimum er behov for 100 eksponeringer mod en transaktions underliggende aktiver for at nå grænsen på 25 % af instituttets justerede kapitalgrundlag. Det vil kræve, at størrelsen ikke udgør mere end 0,25 % af instituttets justerede kapitalgrundlag.
- (5) For at forhindre en ubegrænset samlet eksponering som følge af mangelfuld information vil det være nødvendigt at henføre eksponeringer — hvis størrelse udgør mere end 0,25 % af instituttets justerede kapitalgrundlag, og hvor der mangler information om låntageren — til en teoretisk kunde («ukendt kunde»), som grænsen på 25 % for store eksponeringer bør gælde for.
- (6) Hvis et institut ikke er i stand til at skelne mellem en transaktions underliggende aktiver for så vidt angår størrelse, risikerer transaktionens underliggende aktiver at vedrøre den samme låntager eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder. I så fald bør instituttet for at begrænse denne risiko være forpligtet til at vurdere, om den samlede størrelse af dets eksponeringer mod transaktionen er væsentlig, før det er i stand til at henføre den til transaktionen som en særskilt kunde i stedet for den »ukendte kunde«.
- (7) Transaktionsstrukturen bør ikke udgøre en yderligere eksponering, hvis omstændighederne i forbindelse med transaktionen sikrer, at tab på en eksponering mod denne transaktion kun kan hidrøre fra misligholdelse i forbindelse med underliggende aktiver. Transaktionen bør antages at forårsage en yderligere eksponering, hvis den indebærer, at en bestemt person er forpligtet til at betale et beløb i tillæg til eller i det mindste som et forskud på pengestrømmene fra de underliggende aktiver, idet denne persons misligholdelse kunne påføre investorer yderligere tab, selv om misligholdelsen ikke vedrører et underliggende aktiv. Transaktionen bør også antages at forårsage en yderligere eksponering, hvis omstændighederne i forbindelse med transaktionen bevirker, at pengestrømme omdirigeres til en person, som ikke er berettiget til at modtage dem, idet investorer kunne påføres yderligere tab, selv om misligholdelsen ikke vedrører et underliggende aktiv. Institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF ⁽¹⁾, bør ikke antages at forårsage en yderligere eksponering, idet pengestrømme ikke kan omdirigeres til en person, som ikke er berettiget i henhold til transaktionen til at modtage disse pengestrømme. Dette bør også antages at gælde for enheder, som er omfattet af tilsvarende krav i henhold til EU-retsakter eller lovgivningen i tredjelande.
- (8) Eksponeringer mod en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, som hidrører fra eksponeringer mod transaktioner, og størrelsen af sådanne eksponeringer afhænger ikke af, om eksponeringerne mod transaktionerne er henført til handelsbeholdningen eller anlægsbeholdningen. Derfor bør de betingelser og metoder, der anvendes til at identificere eksponeringer mod transaktioner med underliggende aktiver, være de samme, uanset om disse eksponeringer henføres til instituttets handelsbeholdning eller anlægsbeholdning.
- (9) Denne forordning er baseret på det udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) har forelagt Kommissionen.
- (10) EBA har afholdt åbne offentlige høringer om det udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som ligger til grund for denne forordning, analyseret de potentielle omkostninger og fordele samt indhentet en udtalelse fra interessentgruppen for banker, der er nedsat i henhold artikel 37 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 ⁽²⁾ —

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand

I denne forordning præciseres betingelserne for og metoderne til at fastslå et instituts samlede eksponering mod en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder i forbindelse med eksponeringer gennem transaktioner med underliggende aktiver og de betingelser, hvorunder transaktionsstrukturen med underliggende aktiver ikke udgør en yderligere eksponering.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) »transaktioner«: transaktioner som omhandlet i artikel 112, litra m) og o), i forordning (EU) nr. 575/2013 og andre transaktioner, når der er en eksponering mod underliggende aktiver
- b) »ukendt kunde«: en enkelt teoretisk kunde, som instituttet henfører alle eksponeringer til, hvis det ikke har identificeret låntageren herfor, forudsat at artikel 6, stk. 2, litra a) og b), og artikel 6, stk. 3, litra a), i denne forordning ikke finder anvendelse.

Artikel 3

Identifikation af eksponeringer, som hidrører fra transaktioner

1. Et institut skal ved hjælp af den i artikel 4, 5 og 6 omhandlede metode fastslå, hvilket bidrag til den samlede eksponering mod en bestemt kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder der hidrører fra en bestemt transaktion.

Instituttet skal i overensstemmelse med artikel 5 for hvert af de underliggende aktiver særskilt fastslå instituttets eksponering mod dette underliggende aktiv.

2. Et institut skal i overensstemmelse med artikel 7 vurdere, om en bestemt transaktion udgør en yderligere eksponering.

Artikel 4

Underliggende eksponeringer mod transaktioner, som selv har underliggende aktiver

1. Et institut skal med henblik på artikel 5 og 6 ved vurdering af de underliggende eksponeringer i forbindelse med en transaktion (transaktion A), som selv har en underliggende eksponering mod en anden transaktion (transaktion B), behandle eksponeringen mod transaktion B som udskiftet med de for transaktion B underliggende eksponeringer.

2. Stk. 1 finder anvendelse, forudsat at de underliggende eksponeringer er eksponeringer mod transaktioner med underliggende aktiver.

Artikel 5

Beregning af eksponeringers størrelse

1. Et instituts eksponering mod en transaktions underliggende aktiv svarer til den mindste af følgende størrelser:

- a) størrelsen af den eksponering, som hidrører fra det underliggende aktiv
- b) den samlede størrelse af instituttets eksponeringer mod det underliggende aktiv, som hidrører fra instituttets samlede eksponeringer mod transaktionen.

2. For hver af et instituts eksponeringer mod en transaktion fastslås størrelsen af den derfra hidrørende eksponering mod et underliggende aktiv som følger:

- a) hvis alle investorers eksponeringer i forbindelse med denne transaktion er sidestillede, svarer størrelsen af den derfra hidrørende eksponering mod et underliggende aktiv til instituttets forholdsmæssige andel af eksponeringen mod transaktionen multipliceret med størrelsen af den eksponering, som hidrører fra det underliggende aktiv
- b) i andre end de i litra a) omhandlede tilfælde svarer størrelsen af den derfra hidrørende eksponering mod et underliggende aktiv til instituttets forholdsmæssige andel af eksponeringen mod transaktionen multipliceret med den mindste af følgende størrelser:
 - i) størrelsen af den eksponering, som hidrører fra det underliggende aktiv
 - ii) den samlede størrelse af instituttets eksponering mod transaktionen sammen med alle andre eksponeringer mod denne transaktion, som er sidestillede med instituttets eksponering.

3. Et instituts forholdsmæssige andel af eksponeringen mod en transaktion svarer til størrelsen af instituttets eksponering divideret med den samlede størrelse af instituttets eksponering sammen med alle andre eksponeringer mod denne transaktion, som er sidestillede med instituttets eksponering.

Artikel 6

Procedure til at fastslå underliggende eksponeringers bidrag til de samlede eksponeringer

1. Et institut skal for hver enkelt kreditrisikoeksponering, hvor låntageren er identificeret, ved beregning af den samlede eksponering mod denne låntager som en enkelt kunde eller mod den gruppe af indbyrdes forbundne kunder, som denne låntager tilhører, medtage størrelsen af dets eksponering mod det relevante underliggende aktiv.

2. Hvis et institut ikke har identificeret låntageren i forbindelse med en underliggende kreditrisikoeksponering, eller hvis et institut ikke er i stand til at bekræfte, at en underliggende eksponering ikke er en kreditrisikoeksponering, henfører instituttet denne eksponering som følger:

- a) hvis eksponeringens størrelse ikke udgør mere end 0,25 % af instituttets justerede kapitalgrundlag, henfører det denne eksponering mod transaktionen som en særskilt kunde
- b) hvis eksponeringens størrelse svarer til eller udgør mere end 0,25 % af instituttets justerede kapitalgrundlag, og instituttet ved hjælp af transaktionens mandat kan sikre, at transaktionens underliggende eksponeringer ikke er knyttet til andre eksponeringer i dets portefølje, herunder underliggende eksponeringer, som hidrører fra andre transaktioner, henfører det denne eksponering mod transaktionen som en særskilt kunde
- c) i andre end de i litra a) og b) omhandlede tilfælde henfører det denne eksponering til den ukendte kunde.

3. Hvis et institut ikke er i stand til at skelne mellem en transaktions underliggende eksponeringer, henfører instituttet den samlede størrelse af dets eksponeringer mod transaktionen som følger:

- a) hvis denne samlede størrelse ikke udgør mere end 0,25 % af instituttets justerede kapitalgrundlag, henfører det denne samlede størrelse mod transaktionen som en særskilt kunde
- b) i andre end de i litra a) omhandlede tilfælde henfører det denne samlede størrelse til den ukendte kunde.

4. Institutter overvåger med henblik på stk. 1 og 2 regelmæssigt og som minimum hver måned sådanne transaktioner for at konstatere eventuelle ændringer i de underliggende eksponeringers sammensætning og relative andel.

Artikel 7

Yderligere eksponering som følge af transaktionsstrukturen

1. Transaktionsstrukturen udgør ikke en yderligere eksponering, hvis transaktionen opfylder følgende to betingelser:

- a) transaktionens juridiske og operationelle struktur er udformet med henblik på at forhindre transaktionens forvalter eller en tredjepart i at omdirigere pengestrømme, som hidrører fra transaktionen, til personer, som i henhold til betingelserne for transaktionen ikke på anden vis er berettigede til at modtage disse pengestrømme

- b) hverken udstederen eller nogen anden person kan i forbindelse med transaktionen være forpligtet til at betale et beløb til instituttet i tillæg til eller som et forskud på pengestrømme, som hidrører fra de underliggende aktiver.
2. Betingelserne i stk. 1, litra a), anses for at være opfyldt, hvis transaktionen er et af følgende:
- a) et investeringsinstitut som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2009/65/EF
- b) et institut etableret i et tredjeland, som foretager aktiviteter, der svarer til dem, som et investeringsinstitut foretager, og som er omfattet af tilsyn i henhold til en EU-retsakt eller i henhold til lovgivning i et tredjeland, som stiller tilsyns- og reguleringsmæssige krav, der som minimum svarer til dem, der stilles til investeringsinstitutter i EU.

Artikel 8

Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 2. oktober 2014.

På Kommissionens vegne
José Manuel BARROSO
Formand
